

M. GROSU

Grissu J

ANUL XXI • Nr. 1
15 IANUARIE 1969
16 PAGINI • 1,50 lei

urzica

Un gentleman

de MIHAIL JOLDEA

— Noroc, Mitică!
— Ce noroc, mă? Ce noroc? Țsta-i noroc?
— Dar ce ți s-a întâmplat, frate, de ești atât de matufit?
— Auzi, Tase, că eu sint huligan!
— Tu huligan?
— Eu, Tase! Huligan, cum te văd și mă vezi!
— Cum vine treaba asta, Mitică? De unde pină unde?
— Întrebă-mă să te întreb! Că nu mai poate omul să tragă o palmă, două și gata! Țl categorisim huligan. Mă rog! Dacă îl categorisești pe unul din senin, mai treacă meargă, deși și atunci mai trebuie să se țină seama dacă Țla de l-a lovit e o fire violentă, sau o fi avut vreo suferință sufletească, sau o fi băut omul un pahar, două... c-așa-i omul, chefliu!...
— Spune-mi, Mitică, de ce ai ajuns tu huligan?
— Poveste lungă, frate Tase! Tu mă cunoști de atât amar de vreme...
— Păi da...
— Știi că-s o fire năbădăioasă. Am eu vreo vină că m-am născut așa?
— Sigur că n-ai nici o vină.
— Bine că mai găsi un prieten să mă înțeleagă! Acu' mi se găsește nod în papură că de ce m-am născut așa! Că, cică, există o educație a voinței. Hodoronc tronc! Ce-are voința cu cotonogea? Stai să vezi! Mă urcasem în tramvaiul doisprezece, să mă

duc la cimitir la tata... tu știi ce cult al morților zace în mine...

— Mie îmi spui, Mitică?
— Și cum îți zisei. Mă urc în doi's'pe cu vizdoacele în brațe, c-așa sint eu, nu mă pot duce la tata cu mina goală...
— Cultul morților, Mitică!
— Așa, suflete! Băusem și vreo trei coniacuri... că sint sensibil și imi face rău cimitirul! În tramvai, o inghesuală mai dihai ca într-o cutie cu sardele. S-a nimerit lingă mine o madonă... ce mai? Mona Lisa e un fel de «Coană mare» pe lingă ea! Să fi avut douăzeci... douăzeci și cinci de ani! Eu o sorbeam din ochi... da' așa... cum să zic! Ca omul care merge la cimitir. Nu-mi arde mie de fleacuri. O admiram ca pe o pictură... mai mult documentar decit cu alte gânduri. Fata se ținea cind de un scaun, cind de un miner, cind se sprijinea de mine. Să nu crezi, măi Tase, că vreun hodorog din Ția ce stăteau pe scaunele din față i-ar fi oferit locul!
— Or fi fost bătrini, Mitică!
— Ce bătrini, Tase? Dă-mi voie! Erau între două virste... între 60 și 80 de ani! Sprintari, măi Tase... cu flori în brațe...
— Poate că se duceau și ei la cimitir...
— La altul, Tăsică! Lasă că îl știu eu pe craidonii Țstia. Crezi că au cultul morților ca mine? Ași! Stai să vezi! Mă apropii de unul și îi zic: — Ia cedează, vere, locul domniței! Țla nimic! Ți mai zic o dată. Tămăie! Eu, gentleman cum mă știi, îi dau florile fetei,

il iau pe hodorog în brațe, îl scol de pe scaun și îl așez în brațele unei babe. Apoi îi fac semn Semiramidei mele să-și odihnească minunea de trup. Ce să vezi, fratele meu? Hodorogul a început să cirie ca o găină. Cei din jur au început să intervină că pe locurile din față au drept doar bătrînii și copiii. Dar păpușa asta nu era tot un copil? Dar viitorul țării nu stă tot în copii? Că doar n-o sta în amăritul Țla de bătrîn! Ce să-ți mai spun, Tăsică? M-au jignit de mi-au dat lacrimile! Știi că pling foarte repede! Numai eu știu cum m-am abținut! L-am dat pe cel mai apropiat de mine la o parte. Acum că o fi alunecat... că și-o fi pierdut echilibrul... nu mai știu decit că a ieșit prin geamul tramvaiului! Urlete, țipete, insulte, Tăsică... invective, Tase puile! Amenințări, băiatule! Huliganule! Bătăușule! Ce să fac? Am răbdat, c-așa-i viața făcută! Cind am văzut că nu mai merge... am început să mă apăr!

— Vai de mine, Mitică! Te-au lovit?

— Ehe... ar fi vrut ei, dar n-au mai apucat.

Mai la urmă se apropie unul de mine și zice: — Tovarășe, îți dai seama ce faci? Lovești oamenii! Auzi, măi Tase, tot eu! Eu îi lovesc... Eu îi jignesc... eu îi fac huligani! Și atunci, singur, fără nici o apărare, incolțit din toate părțile, i-am ars și Țstua una de s-a dus să-l îmbrățișeze pe vatman. Altul a mai apucat să-mi strige:

— Omule, dă-ți seama că... și n-a mai terminat! Țipau toți ca niște nebuni...

— Și fata?

— Care? Nenorocita aia? Închipuie-ți, Tăsică, le-a luat partea tot lor! Cică să mai fii delicat cu femeile! Brute, mă!

— Las-o moartă, Mitică... te puseși cu bătaia pe toți!

— Eu mă? Adică ei mă provoacă, ei mă atacă și eu n-am voie să fiu în legitimă apărare? Nici atât măcar? Dar unde ne trezim, Tase? Unde? Nu mai există civilizație? Rațiune? Să tabere toți pe tine pentru că ești un gentleman? Unde s-a mai pomenit așa ceva?...

— Măi Mitică, unu și cu unu fac doi! N-ai dreptate...

— Eu, mă? Eu n-am dreptate?

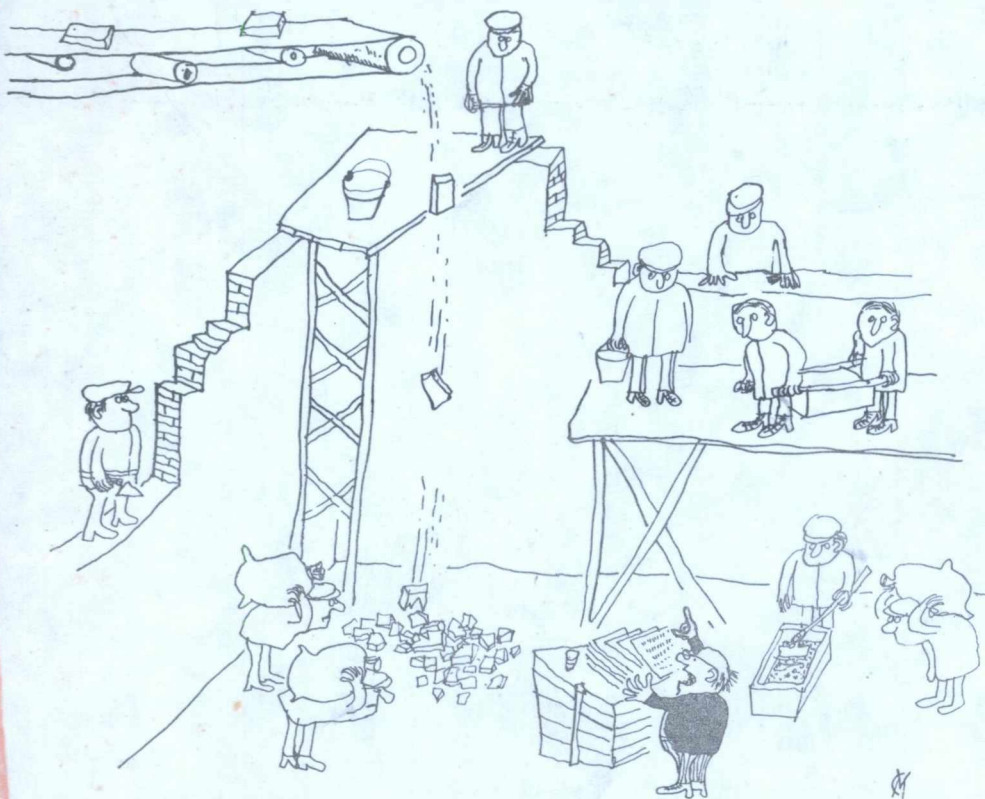
— N-ai!

— Ce vorbești, măi sfeclă fiartă!

— Asta se numește huli...

— Na!! Să te înveți minte ca altă dată să mă mai provoci! Ge derbedei, d-le! Unde te întorci... gata cu insultele! Asta-i!

V. CRĂIȚA-MÎNDRA

— Nu risipiți nici o secundă, tovarășii...

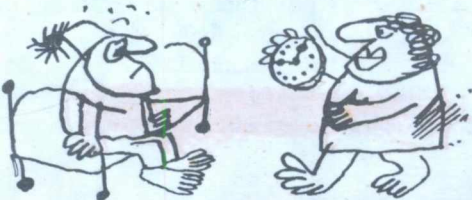
— Celebru Popescu care a găsit hîrtie igienică!

Satul ideal

Toate-ar fi bune și frumoase
De nu m-ar arde gerul pîn'la oase.
Urechea parcă mi-e de timchea
Cînd pîn mîna pe ea,
Și simt, la minus 70 de grade,
Că labele-n bocanci mi-s calapoade
Sau niște nestatornice proteze,
Ce pîn pe contul lor să-nainteze
Spre zarea înghețatului decor.
Îmi vin mereu în cap, chinuitor
Fragmente care parcă le aud
Dintr-un jurnal de bord: «Spre Polul Sud»
«Sînt singur, ger năprasnic, nu mai pot.
Adio!» Iscălește Robert Scott.
Nu văd urși albi, nici foci, nici vulpi polare,
O vulpe vreau, doar una, nu prea mare,
Pe care-n atmosfera delirantă
S-o gîtu și-n sfîrșit s-o bag în geantă
Ca s-o aduc nevesti-mi plocon
Să-și facă-o căciuliță și-un manșon.

MIRCEA PAVELESCU

P.S. Și, dacă n-o să-i placă, m-am decis
S-o iau cu mine-n viitorul vis.

ÎNSEMNĂRILE UNUI INDISCRET

● Toți sîntem coruptibili. Depinde de manieră. Un vechi prieten mi-a adus o cutie de havane. Încîntat l-am reținut. Să mai stăm de vorbă. Am vorbit de Paris. Am depănat amintiri. La plecare, mi-a strecurat în treacăt:
— Dacă-ți pică vreun rolișor, n-o uita pe Liliana!

Bineînțeles, am chemat regizorul și primul rol l-am distribuit Lilianei. Dacă mi-ar fi spus:

— Poftim această sumă (prețul, de atunci, al țigărilor) «ca să-i dai un rol metresei mele», l-aș fi azvirlit pe fereastră.

● «...Toderiță și fratele său Dumitraș s-au dus în vizită la conu Ilieș, unde au găsit pe du-duia Profirița cu băiețașii ei, Ticuță și Ionel. Duduca Evghenița, soția lui Mihăiță, i-a îmbiat cu cîte un păhărel de vinișor și le-a fiert cîte o cafeluță. Și-au început a vorbi di toati șele...»

Și povestirea moldovenească se întinde, cu diminutive, pe patru sute de pagini.

● Timpul trece atît de repede încît nu mai știi în ce zi a lunii te afli. Și e mai bine așa! Oricît ai fi de informat, oricît ai filozofa asupra precarității noastre, nu veș putea opri vremea în loc, chiar dac-ai lăsa neruptă foaia din calendar.

● Te-ai purtat în viață ca un înger, ca s-ajungi la porțile raiului. Ce te faci, însă, dacă Sfințul Petru n-a auzit de dumneata? Scriitorule! la-te bine cu critica!

● Toți sîntem cabotini, — afară de actori. Actorul își istovește pe scenă demonul teatral. Ceilalți îl plimbăm în viață.

● Șireată ca Vulpea și oportunistă ca Omul, Maimuța s-a făcut laba dreaptă a Leului. Îl scarpină în cap, îi mănîcă purcii, i se uită în fundul gurii și-i aduce pe meșterul Arici, dentistul. A scos din divan pe Leopard și pe Șacal, ca să-i înlocuiască cu favoriții ei Crocodil și Hipopotam. Uitîndu-se, cu ironie, la suveranul orgolios care se întinde și cască, atotputernica Maimuță reflectează: și cînd te gîndești că animalul acesta se crede regele junglei!

● Scriitorii au creat cîteva tipuri elementare: avarul, îndrăgostitul, criminalul, cavalerul, gelosul, intrigantul, cuceitorul, mizantropul, etc. pe care le repetă la infinit, cu aceeași psihologie simplistă, ca și cum un mizantrop ar fi la fel cu altul, un avar identic cu alt avar. Cîte nuanțe, totuși, între fiecare și cîte puncte de vedere!

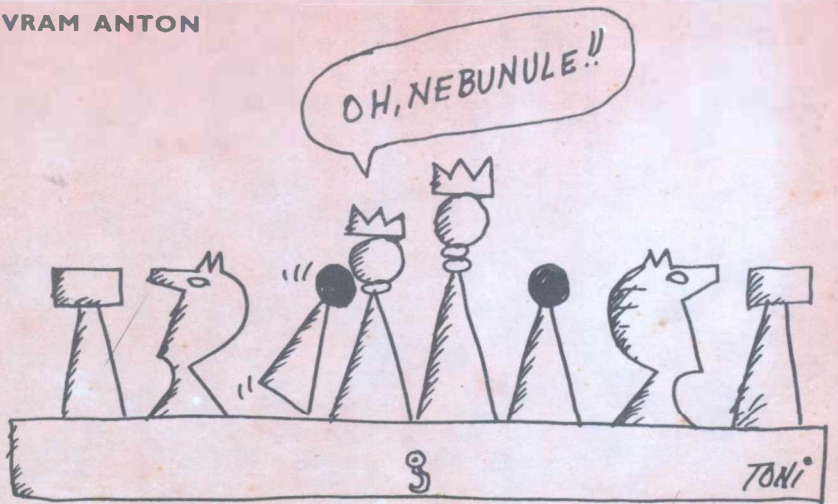
● Sublima dramaturgie elină e arhitectura: frontoane, statui și colonade, blocuri. Piatră. Rigiditate. Eu am frămîntat eroii antici în pămînt românesc, moale, gras și negru. I-am mînjit poate. Poate că i-am încălzit.

● Să nu-ți faci «Selecții» din propria-ți operă, fiindcă nu poți ști dac-o nimerеști. Tipărește tot ce-ai scris. Selecția o va face lectorul, posteritatea.

● Se înecă numai cel ce știe înota. Celălalt nu îndrăznește să înfrunte perfidia valurilor.

● Suprema așteptare, idealul meu suprem, este să văd pe cineva aducîndu-mi înapoi o carte împrumutată.

AVRAM ANTON

MĂRUNȚISURI IMPORTANTE

de SADI RUDEANU

Există pe lumea aceasta unele lucruri mici despre care îți dai seama că sînt de mari numai atunci cînd ai nevoie de ele și nu le găsești. Nu mai este nevoie, desigur, să vă demonstrez ce lucru mic, de pildă, sînt niște banale șireturi de pantofi. Dar ia imaginați-vă dv. că sutele de mii de picioare din Capitală ar purta pantofi fără șireturi. Ce frumos am arăta noi cu pantofii zburîndu-ne din picioare la tot pasul sau tîrșiindu-i pe trotuar ca să nu ne trezim cu încălțămîntea prin șanțuri. Din fericire șireturi nu ne lipsesc.

Dar, plecînd de la picioare și trecînd la cap și apreciînd că multe sute de mii de capete de bucureșteni poartă pălării, aflați că ele dispun (pălăriile, nu capetele) pentru a fi spălate, curățate, călcate, întoarse pe dos sau pe față, de numai șase unități. Ar reveni, credem noi, cam o sută de mii de capete de fiecare unitate, ceea ce ne face să spunem că, dacă unde nu-i cap e vai de picioare, iată că și unde e pălărie e vai de cap (adică ce dureri pe el pînă rezolvă curățatul unei pălării).

Lăsînd pălăriile în grija celor care ar trebui să pună capul la bătaie pentru rezolvarea problemei, vrem să remarcăm că verbul «a toci» este folosit, de la o vreme, în limbajul nostru, mai mult cînd e vorba de talent sau de nervi, fără a mai ține seama că, de fapt, se tocesc și cuțitele, foarfecile sau bricele. Acest lucru l-au uitat, pesemne, și gospodarii orașului, dacă socotim că la dispoziția noastră se află în tot Bucureștiul numai cinci tocilării. Gîndiți-vă, deci, cite perechi de tocuri tocește o biată gospodină pînă reușește să-și ascuță cuțitele ca să le facă să taie, deși sîntem siguri că, de multe ori, tot alergînd după o tocilărie, singurul lucru care i se taie este pofta s-o mai caute.

Trecînd din nou la picioare, ajungem iar la pantofi, despre care se spune că e civilizată să fie cu lustru. Desigur, omul gospodar își cumpără iarna car și vara sanie, plus o cutie de cremă și o perie de pantofi. Dar pentru bucureștenii negospodari, nu vi se pare că sînt cam puține în Bucureștiul nostru iubit numai patru lustragerii plus cea din Gara de Nord? Chiar să mă duc în fiecare zi la gară ca să-mi lustruiesc pantofii? Iată de ce lustrageriile sînt înlocuite de multe ori de manșetele pantalonilor.

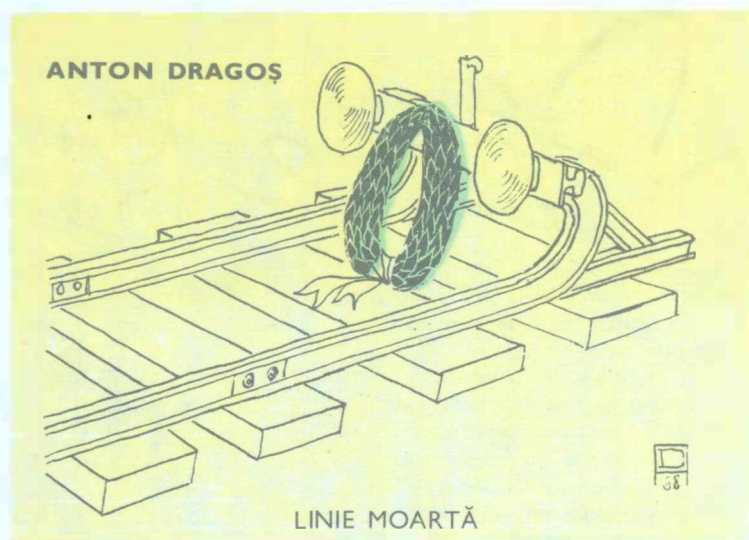
Dar lustragerii sînt multe în comparație cu unitățile de reparat brichete, din care există una singură. S-ar putea spune: «bine, fumează omul mai puțin». Dar încă nu s-a găsit fumătorul căruia să nu-i treacă prin cap să-și repare bricheta cu o cutie de chibrituri. Așa că tot acolo ajungem.

Mai importante decît brichetele, mi se par perdelele. Și, deși în ultimii ani au apărut în București mii și mii de blocuri, cu zeci de mii de ferestre, unitățile pentru confecționarea și montarea perdelelor au rămas... tot două! Dacă o brichetă poate fi înlocuită cu o cutie de chibrituri, vă rog să mă învățați cu ce poate fi înlocuită o perdea? Pentru că o cameră fără perdele ți se pare o cameră din care perdelele au fost date la spălat, în orice caz ți se pare o cameră în care abia te-ai mutat sau din care tocmai te muți.

Și, în sfîrșit, dacă vi se strică umbrela, aveți toate șansele să rămîneți foarte multă vreme plouat deoarece cele trei unități din Capitală pentru reparat umbrele nu sînt în stare, orice ar face, să țină piept la valul de umbrele pe care li-l trimite sezoanele de toamnă și de primăvară. Singura posibilitate ca aceste ateliere să facă față este să nu plouă! Dar, decît să nu plouă, mai bine să ne ude că de ploaie n-a murit nimeni. Și nici dacă ar fi mai multe ateliere nu s-ar supăra cineva, deși toate sesizările de

— Puteam să-mi aleg altă carieră,
însă vocația mea a fost teatrul!...

pînă acum au fost tratate drept apă de ploaie.

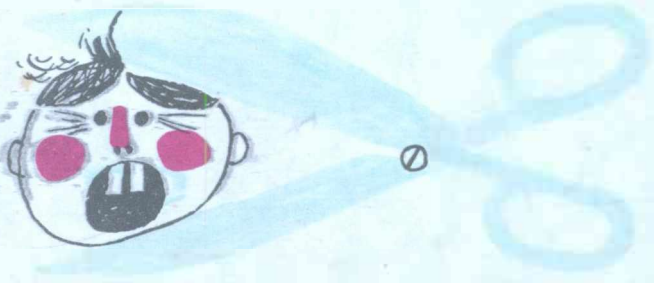
Dar, în afară de aceste unități, există și unele produse «rarissime», fără motiv.

Mușețelul a devenit la fel o raritate.

Dacă i se întîmplă cuiva să aibă nevoie de o litră de ipsos, de multe ori ajunge pînă în Crîngăși sau pe șoseaua Olteniței la depozite.

Și dacă vi se ivește o dată în viață nevoia de un sfert de kilogram de chit, să știți că în orice magazin de chimicale ați intra, totdeauna veți nimeri cu 4—5 zile înainte ca produsul acesta să sosească. Pentru că nouă, de cite ori am căutat, ni s-a răspuns: «Încercați peste 4—5 zile!» Și așa ni se răspunde totdeauna. Dacă, enervați de toate aceste situații, veți avea impresia că vă strînge nodul de la cravată și veți simți nevoia să-l desfaceți, aveți grijă cum faceți acest lucru, fără nervi, încet, cu grijă, ca să nu rupeți cravata.

Deoarece și pentru «reparații cravate» avem în Capitală tot o singură unitate.

Atenție, Sfătuitoare!...

de I. AVIAN

Un culoar lung, fără sfirșit, uși în stînga, uși în dreapta, urci două trepte și te întîmpină un portar solemn cu chipiu și fireturi de amiral. Iată-ne în fața celei mai frumoase uși din lume: cea prin care pătrunzi la Ofițerul stării civile. Pe aici intri burlac și după zece minute ieși familist.

Au trecut doi ani, dar mi-amintesc de parcă ar fi astăzi: flori cu cărți de vizită, suspine, sărutări, martori cu emoții, felicitări cu fondante, și la «Ieșire», un fotograf cu «zimbiți» vă rog, să fie cu noroc și săptămîna viitoare e gata însurății color!»

Așa s-au căsătorit Liliana și Petrică. Iar simbătă au plecat în voiaj de nuntă la Sibiu, să viziteze cetatea veche. Luni s-au înapoiat, veseli ca doi porumbei.

Și au trecut doi ani. Doi ani frumoși, ca o noapte senină de vară. Își făcuseră o societate plăcută, plină de voie bună și de picnicuri. În fiecare săptămînă se adunau la alt prieten. Dansau, mîncu sandvișuri cu parizer, jucau baba-oarba, deschideau televizorul la cronică plastică, ca nu cumva să piardă serialul care urma, făceau farse la telefon, iar printre picături, birfeau. Din păcate picăturile erau dese, așa că micile birfeli întovărășeau și baba-oarba, și parizerul, și twistul. Apoi, bărbații se retrăgeau în hol la o țigară, iar tineretul feminin, în camera alăturată, pentru ridicarea nivelului cultural pe linie de romane sentimentale: «Vai tu, ce bătăran e Sandu! A fugit de la ea!» «Parcă Gina nu e o poamă?» «Poamă, poamă, dar chiar s-o culeagă fiecare? Ha! Ha! Ha!...».

După cel dintîi «ha-ha-ha» consumat, se trecea la alte «ha-ha-ha»-uri mai mult sau mai puțin zgomotoase, în funcție de cancanul povestit...

După tortă, urma la discuții punctul 3, diverse. La acest punct se inscriau de obicei Mariana și Lucica.

Scurtă fișă biografică: Mariana Stănoiu-Lungu-Sfătosu-Stănoiu după numele de fată, Lungu, numele pînă la primul divorț, Sfătosu, după primul divorț și a doua căsătorie. Se zice că e în perspectivă ca pînă într-un an, oficial sau neoficial, să-și schimbe numele în Boțolan. Fire neastîmpărată. Caută mereu nou. Și-l găsește.

Lucica Dramșcu: necăsătorită, din care cauză are și un copil, fugită de acasă la 17 ani, revenită la 18, gonită la 18 și o lună, combinată și recombinate la 22, frumoasă foc, deșteaptă ioc și, zice ea, fără noroc. A intrat în grupul acesta de prieteni, prin holul comun, intrucît locuiește într-o cameră alăturată. Are serviciu. Vecinii spun că primește lucrări și acasă...

V-am prezentat în chenar pe aceste două suflete intrucît ele joacă un rol important în viața Liliane și a lui Petrică. Așadar, să ne întorcem la punctul 3 diverse, pe care la o altă porție de tort îl discutăm, între patru ochi, Mariana și Liliana.

— Liliana, ești fericită alături de Petrică al tău?

— Tare fericită.

— Și cum tragi concluzia că e numai al tău?

— ...Ce insinuezi?...

— Hm!... Nimic!... În sfirșit!... Absolut nimic!... Mda... Victore, dă-mi te rog un pahar cu apă...

— Și mie, ceru palidă Liliana, simțind că i-a rămas tortul în gît... Mariano, ai aflat ceva? Spune-mi!...

— Nu... de unde să aflu?... Petrică, hm... al tău, e un băiat serios... Te iubește... La birou nu discută cu nici o persoană străină... numai cu colegele... chenzina o aduce acasă întreagă... și celelalte ciștiguri la fel...

— Care celelalte?

— Nu știu!... Vorbesc în general... inginerii au și alte surse... proiecte... meditații...

— El nu dă meditații...

— Bravo lui!... Se odihnește toată după masa... Asta zic și eu nevastă. Tu bucătărie, tu curățenie, tu spală vasele... iar pașa doarme!... Dar lasă că și merită! E bărbat model!... În definitiv, dacă ești modestă, poți fi și fericită!...

— Dar eu nu sînt modestă! protestă Liliana, lovită în amorul propriu.

Și uite așa luă sfirșit tortul și începură acasă discuțiile:

— Petrică, cine sînt colegele?

— Care colege, mamă?

— De azi sînt mamă, dar vitregă!... Am aflat și eu cite ceva...

— Normal. Toți aflăm cite ceva. Din ziare, din reviste. Azi am aflat ce e în cosmos, miine o să aflăm ce e în lună!...

— În care lună, Petrică? Poate în luna august, cînd ai fost fără mine la băi!

— La Amara, mamă! La Amara! Nămol, sulf... sciatică... dureri intercostale...

— Intercostale? Povestea cu coasta a fost valabilă acum 5000 de ani! Să-mi spui cine e coasta care-ți place!...

— Puișorule, mie îmi place Coasta de Azur! Adună bani și pleacă în excursie.

Și pașa plecă pînă una alta, în excursie la Bufet-Expres... Săptămîna următoare, pe Liliana o luă în primire Lucica, cea grijulie:

— Ești fericită cu Petrică al tău?

— N-am nimic să-i reproșez!

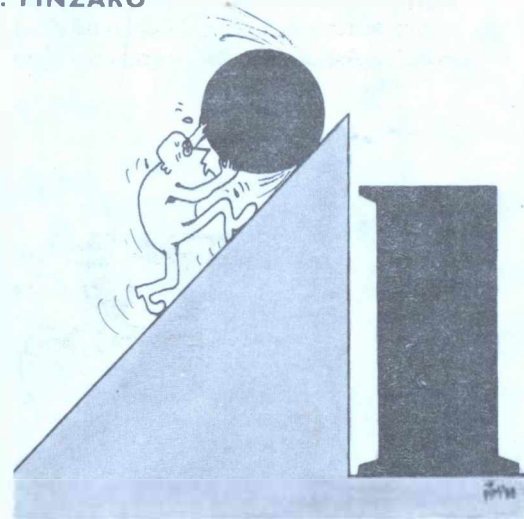
— Într-adevăr. Ar însemna să exagerăm dacă nu i-am îngădui o nevinovată escapadă!

V. TIMOC

— Tăticule, tocmai au sosit lemnele de la depozit, sînt foarte bine spălate, dar au uitat să le stoarcă!...

M. PÎNZARU

FĂRĂ CUVINTE

— Lui Petrică?

— Ei tu, dar nu poți lupta contra organismului. Așa e compoziția bărbaților. Eu de la 17 ani mi-am dat seama. Aveam în mine o curiozitate științifică, tu, care m-a nenorocit!...

— L-ai văzut, tu, pe Petrică?...

— Eu nu, dar nu știi proverbul? Nu iese fum pînă nu faci foc...

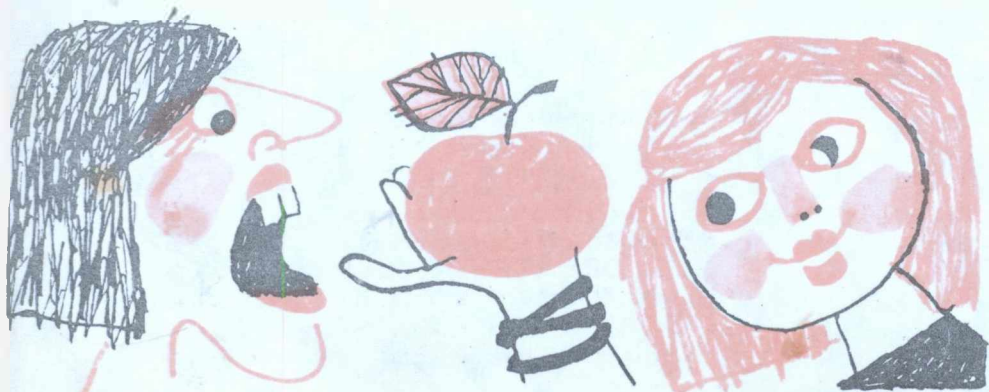
— Așa e... da...

— Ei, unde naiba face el focul, că nu vede nimeni un tăciune...

Focul l-a aprins Liliana. Acasă. Dar ce foc!... Pompierii erau departe, așa că au sărit vecinii să-l stingă. Pe Petrică l-au găsit gata stins. Cu capul sub duș.

Telefonul țirii prelung. Liliana ridică receptorul. La capătul celălalt al firului se aflau cele două imaculate, Mariana și Lucica... Liliana povesti pe scurt. Și ele, tot pe scurt, o liniștiră pe Liliana:

— Nu-i nimic, tu. E bine, nu te necăji. Asta înseamnă scandal preventiv. E nevoie de el, tu. N-ai văzut? Și la stat există... nu, nu scandal, control preventiv... Și îi prinde cu mița-n sac... Lasă că-l prinzi și tu. Nu știu cu cine... Cînd ne întîlnim, te învățăm noi. Ori facem din Petrică un om, ori nu mai avem nevoie de el... Pa, tu!... Și succes!...

CARTE POȘTALĂ

Către întreprinderea „Electrometal“ Cluj

Dragi tovarăși, sint primele rinduri pe care vi le așternem pe hirtie în 1969. Ne închipuim că încă nu s-au destrămat mrejele și amintirile revelionului și iată, noi picăm în mijlocul dumneavoastră cu alte probleme.

Totuși, pentru a nu împrăștia definitiv și iremediabil atmosfera festivă pomenită, ne vom menține în perimetrul ei. Să încercăm.

Am dori, de pildă, să aflăm din gura dumneavoastră: cum ați fi ripostat dacă la masa de revelion, în locul celor trei curcani, prevăzuți în stasul petrecerii, ați fi găsit două găini pricajite, dacă în locul raței pe varză, așa cum s-a decis, ați fi găsit varză pe varză și, în sfârșit, dacă în loc de zece sarmale de persoană, ați fi primit o sarma la trei persoane!... Cum ați fi ripostat, iubiți tovarăși, dacă una era trecută pe meniu, și alta trecută pe masă?

N-ați fi spus nimic, bineînțeles, fiindcă procedeul vă este familiar. Îl folosiți cu deplin succes în întreprindere. Evident, sistemul nu-l aplicați pe linie de petreceri intrucit în întreprinderea dumneavoastră nu se fabrică nici rațe pe varză, nici pateuri pe bandă rulantă și nici curcani rumeniți în flux tehnologic. Nu!... Procedeul îl aplicați cu deosebit succes întru realizarea și depășirea sarcinilor de plan.

Ce v-ați gândit dumneavoastră, cei în cauză? «Dacă fabrica nu-și indeplinește planul în realitate, să și-l realizeze măcar în scripte. Barem să fim deștepți în hîrtoage! Căci fiind deștepți în dosare, e și prima mai mare!...» Așa că foarte adesea raportați forului superior rezultate scoase

pardon, din burtă. Cu alte cuvinte, revenind la masa de revelion, forul superior știe de curcani, cînd de fapt sint *ciori vopsite*...

De pildă, într-una din lunile trecute ați raportat executarea unui număr de 25 000 dulii, iar în altă lună executarea a 20 000 tuburi cosmice. În realitate și unele și altele au fost terminate abia în lunile următoare... Nu sint singurele cazuri. Doar anul are 12 luni, și, pe cit e cu putință, nu trebuia neglijată nici una dintre ele. În această direcție s-a realizat și o performanță: C.T.C.-ul s-a sacrificat pe altarul primelor și a atestat, contra semnătură, că produsele sint de bună calitate încă înainte ca ele să fie fabricate!...

Întorcîndu-ne la ospățul de care aminteam mai sus, asta ar veni cam așa, tovarăși C.T.C.-iști: să luați curcanul viu, din coteț, să-i gustați pe-nele și să exclamați: «grozavă piftie!»... Da, într-adevăr grozavă! Fiindcă în felul acesta ați realizat într-o anumită perioadă a anului 1968, planul la piftiile dumneavoastră (adică la diversele articole de podoabă și electrice) în proporție de 100, 16%, cînd de fapt nici măcar nu l-ați indeplinit!...

Regretăm că tocmai acum, la început de an, sintem nevoiți să vă aducem aminte de piftie... Dar nu-i rău nici așa. În felul acesta am înghebat un mini-meniu: noi am venit cu piftia, dumneavoastră cu gogoși...

Pentru 1969, vă urăm noi succese.

Dar nu numai în scripte...

„URZICA”

FABULA UNEI ȘEDINȚE

Într-un anumit sector al pădurii
(Ocolit de oșelul securii!)
S-a ținut o ședință
Socotită de mare trebuință
La care, în ordinea-nscrierii-n listă
(Că și-aici disciplină există!)
Lupul a miriut,
Ursul a mormăit,
Cerbul a behăit,
Mistrețu-a grohăit,
Șarpele-a sîsiit,
Ariciul s-a ghemuit
(Că dumnealui, ferească sfîntul
Să ia în ședință cuvîntul!)
Iar iepurele... nici n-a venit
De frică să nu primească
Vreo sarcină extra-iepurească!

Oricare vorbitor, în încheiere,
Era aplaudat cu putere
Iar la sfîrșit de tot s-a ridicat
Întreaga adunare și-a scandat,
Dar cînd un papagal,
(Adus în mod excepțional
Să scrie procesul-verbal,
Că e mai intelectual!)
A-ncercat să extragă o concluzie,
Textul excela prin confuzie
Deoarece nimeni nu observase
(Timp de patru-cinci ore, dacă nu șase!)
Că, la luarea cuvîntului,
Fiecare vorbea... pe limba lui!

STELIAN FILIP

NELL COBAR

FĂRĂ CUVINTE

V-ați reinnoit abonamentul
la revista
„URZICA”
PE 1969?

ABONAMENTELE SE PRIMESC DE CĂTRE OFICIILE
ȘI AGENȚIILE P.T.T.R. ȘI
DE CĂTRE FACTORII ȘI
DIFUZORII DE PRESĂ

— Zi mersi că din gestiunea ta, am ros și eu 1 kilogram de brinză, că altfel ai fi luat mai mult...

LA MINTEA COCOȘULUI

de V.D. POPA

● Moda mini-jup-ei prea se lungeste.

● Pe ușa unor cabinete medicale ar trebui să scrie: «Dăm consultații de la 8 la 14 și concedii de la 100 la 300 lei».

● Poeții străini sînt traduși de poeții noștri. Dar pe unii dintre poeții noștri cine-i traduce în românește?

● Ciinele este cel mai fripturist animal. Mereu umblă după un os.

● Există interpreți de muzică ușoară care cîntă și alții care încîntă.

● La fotbal, cînd dai în minge cu piciorul, trebuie s-o faci cu cap.

● N-ar fi rău ca telefoanele publice să aibă și diapazon. Așa s-ar obține pe loc tonul.

● În cinematografe vezi și spectatori care nici în fața celui mai bun film nu-și scot pălăria.

● Ordinele de repartiție se eliberează după multe așteptări la spațiile locative. Deci, spațiul este o problemă de timp.

● Am cunoscut un arhitect timid în dragoste. L-am înțeles. Omul știa să facă numai case fără curte.

● O carte slabă se scrie. O carte bună se citește.

● La unele restaurante, fețele de masă seamănă cu responsabilii. Sînt cu pete.

● Ceasornicele de masă «Victoria» sînt de o asemenea calitate încît riști să devii nemuritor. Cu ele niciodată n-o să-ți sune ceasul.

● La barurile de zi, cafeaua «Expres» este adusă cu viteza marfarului.

● Tîmplăriile sînt cele mai vesele locuri. Sînt pline de bancuri.

● Singurele organe pe care nu le poate dosi măcelarul necîstit sînt organele de control.

● În librării există și creioane triste. Sînt cele care n-au o mină bună.

● Îmi plac citatele, dar detest citațiile.

● Televiziunea are studiouri. Oare de aceea, la unele emisiuni dormim?

● Un tînr iubea o tînră. Refuzat, el s-a sinucis. Atunci inima i-a fost grefată ei. Dar și de data asta, fata i-a respins-o.

Mînă

Acțiunea se petrece în zilele noastre, la noi... Coordonatele geografice la alegere.

Scena 1

ILIE: Tovarășu' președinte...

L-am adus.

PREȘED.: Pe cine l-ai adus?

ILIE: Cum pe cine? Pe Vâzdoagă.

PREȘED.: Vâzdoagă? Care Vâzdoagă?

ILIE: Cum care? Internaționalul! Nu ți-ai minte, ăl de-a rupt plasa porții pe Republicii în meciul cu...

PREȘED.: Îmi amintesc, cum să nu! Numai că se zice că era putredă...

ILIE: Putredă, neputredă... A rupt-o cu șutul lui... Asta e!

PREȘED.: Și a venit ăsta la noi?

ILIE: A venit... Știți, se apropie barajul... ăsta ne scoate sigur la liman.

PREȘED.: Crezi?

ILIE: Păi, cum altfel?

PREȘED.: Atunci să intre.

(Intră Vâzdoagă, 35—50 ani. Alură sportivă. Mișcări elastice)

PREȘED.: (jovial): Cîste mare pentru clubul nostru, pentru orașul nostru: internaționalul Vâzdoagă a venit să ne ajute să promovăm.

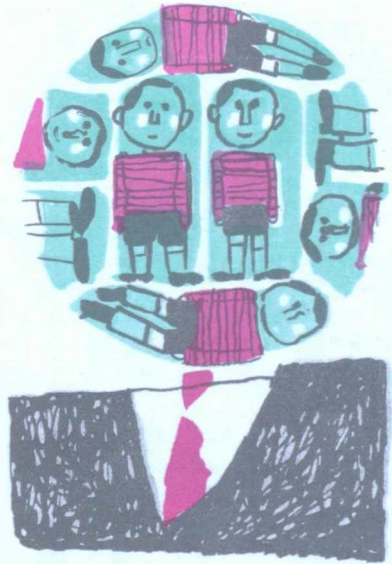
VÂZDOAGĂ (modest): Să încercăm...

PREȘED.: (surprins): Ce să mai încercăm, tovarășe! Noi nu încercăm... Noi trebuie să mergem la sigur...

VÂZDOAGĂ (cu ton sec): La sigur? Dar cine poate merge la sigur. N-ați văzut... magul Herera, dita-mai H.H., nici el n-a putut să evite declinul lui Inter.

PREȘED.: Lasă-l naibii pe H.H.! Vorba e noi să ciștigăm barajul. Avem băieți buni, avem condiții, ne trebuie doar victorii... puncte adică... și promovăm!

VÂZDOAGĂ: Cînesc echipa, îi știu pe băieți. Ar trebui să muncească

mai mult la antrenamente și să învețe scheme tactice noi, pe măsura însușirilor... fizice... tehnice...

PREȘED.: Scheme, zici? Păi să-nvețe, nenișorule! Cu toții învățăm. Și-acuma să te vedem la treabă..

VÂZDOAGĂ: ...Cu o condiție, să-mi dați mină liberă în pregătirea și (subliniază) în alcătuirea echipei...

PREȘED.: Nici nu-ncape vorbă! Mină liberă, tovarășe, mină liberă! (cătrelle Ilie) Condu-l pe tovarășul, și ai grijă să fie bine cazat, iar masa s-o ia la restaurant! (Cu subînțeles). De rest mă ocup eu!

'Cortina

Scena 2

După două săptămîni în biroul președintelui. Apare Vâzdoagă «însoțit de ispravnicul Ilie».

A. LUCACI

FĂRĂ CUVINTE

liberă

VÂZDOAGĂ: Am terminat pregătirile. Băieții sint acum la baie, iar mâine, pe teren, vor arăta ce i-am putut învăța în două săptămîni...

PREȘED.: Bine! Foarte bine! Știu că au muncit... vorba cîntecului: «butoaie de sudoare-au chel-tuit». Dar formația ai alcătuit-o? Poți să mi-o arăți și mie?

VÂZDOAGĂ (surprins): Dacă vreți... v-o arăt... dar vă amintesc că mi-ați dat mină liberă...

PREȘED.: Ei, și dumneata! S-o știu și eu... Așa, din pură curiozitate...

VÂZDOAGĂ: În cazul ăsta... Poftim... (scoate o filă dintr-un bloc-notes și i-o întinde președintelui)

PREȘED.: (citind) Bine... foarte bine... Sint de acord! (după o scurtă ezitare) Știi ce m-am gîndit, tovarășe Vâzdoagă... ia gîndește-te, reflectează și dumneata... N-ar fi bine ca-n poartă să-l pui totuși pe Mazuru în locul lui Costescu?...

Știi, e mai elastic... și imbatabil la șuturile la semi-înălțime... Pe urmă, vîd că l-ai pus fundaș central pe Gherghinescu. Bun băiat, nu zic ba. Dar cam fricos și se aventurează cu mingea în atac... Ce-ar fi să-l schimbîți cu Traianovici? E mai dur... mai energic... Și-apoi perechea de inaintași centrali... Vîd că i-ai pus pe Ciorobea și pe Gînsacu... Au tehnică... e drept... dar cînd apărătorii adversi intră mai decis, s-a zis cu ei... nu-i mai prinzi în careu nici cu arcanul! Eu opinez pentru perechea Traistă-Obiditu. Sint pătrunzători și au șut nu glumă... Încolo, e bine, chiar foarte bine.

VÂZDOAGĂ: (descumpănit) Nu vă contrazic... Îi știți doar mai bine decît mine... Dar eu am, cum se spune, ochiul cîmpului... și mi-am făcut schema tactică cu jucătorii propuși de mine...

PREȘED.: (tînd) Lasă că știu eu ce spun. Fă așa și o să fie bine.

Scena 3

În pauza meciului, în cabină. Echipa lui Vâzdoagă conduce cu 1-0! Intră Președintele însoțit de alți doi membri din conducerea asociației sportive.

PREȘED.: Bravo, băieți! Așa vă vreau. Încă o repriză ca asta și avem promovarea în buzunar...

VÂZDOAGĂ: (cu modestie) Bine-ar fi! Nu uitați însă că ne-am apărat cu 10 oameni și că am marcat din 11 metri...

PREȘED.: Și ce-i cu asta? Ce? golul marcat din 11 metri nu e regulamentar? Te rog nu fii defetist. Am eu grijă de dumneata. (cître cei doi însoțitori) Să nu-l uitați pe antrenor de la primă! Ne e de mare ajutor! Ce vreți, fost internațional!

Cortina

Scena 4

În cabină, după terminarea meciului. Echipa lui Vâzdoagă a fost înfrîntă cu 2-1. Antrenorul și jucătorii sint consternați. Intră Președintele însoțit de ispravnicul Ilie.

PREȘED.: (cu năduf, cître Vâzdoagă): Mi-o făcuși, nenisorule!

VÂZDOAGĂ: Nu-nțeleg!

PREȘED.: Te faci nîznai! Păi mincarăm bătaie... pușorule! Ne-am sters pe bot cu promovarea...

VÂZDOAGĂ (resemnat): Balo-nul e rotund... Data viitoare vor pierde ei și vom cîștiga noi... Așa e la fotbal!

PREȘED.: Am pierdut acum! Asta interesează! Ce-o fi în viitor om veda... Echipa n-a mers... Mazuru ăla a-nghițit două goluri de le apăra și-un copil... Traianovici parcă era un felinar proțăpîț în mijlocul careului... Fără elasticitate, fără detentă... L-au «luat la cap» prichindeii ăia din atacul advers... Ca să nu mai vorbesc de «cuplul Traistă-Obiditu! O adevărată calamitate. N-au tras un șut pe poartă... Păi, fără șuturi, de unde goluri?

VÂZDOAGĂ (denn): Tovarășe președinte... Jucătorii de care vorbiți au fost introduși în echipă la cererea dumneavoastră. Cred că vă amintiți!

PREȘED.: (enervat) La cererea mea?!? Fii serios, domnule! Ți-am făcut, ce-i drept, unele... sugestii. Dar dumneata hotărăști. Dumneata ai mină liberă. Așa ne-am înțeles doar! (cître Ilie) Ce mi-ai adus pe cap mazeta asta răsuflată. Îi știu eu pe de-alde ăștia. Numai pretenții și ifose. Fă-i lichidarea și să nu-l mai prind pe aici! Auzi po-veste... mină liberă!

Cortina

S. MASSLER

P.S. Orice asemănare cu fapte reale și eroi în viață este cu totul intenționată. O pot atesta numeroși antrenori ai echipelor din Diviziile A, B și C. Lista lor e prea mare și spațiul restrîns ne împiedică s-o publicăm...

EUGEN TARU

DOGMATISM...

Mania vitezei

de ȘTEFAN TITA

Poftiți, poftiți afară! V-așteaptă o splendoare
De armăsar metalic ce scuișă foc și fum
Și care vă îmbie spre-o nedecisă zare,
Cu nouă zeci pe oră s-o și porniți la drum!

...Și demarezi deodată, zbori iute, foarte iute,
Spre zarea care fuge gonești fără ocol,
Te soarbe o spirală cu magice volute
Cum ai sorbi tu însuși o cupă de-alcool...

Ah, unde ești poete, tu, marele Horațiu,
Ce ne dădeai povața să ne grăbim încet,
Să vezi cum se confundă acuma timp și spațiu
Ca într-un vers oniric de un modern poet...

Ești una cu mașina, ai obținut sinteza
De vise și de viață, de fulger și Trabant
Și apăsînd pe-o clapă accelerezi viteza
Ce duce-n depărtare spre stele sau neant...

Dar iată, ce se-nțîmplă? S-a prăbușit spirala.
Viteza e acuma un fulger răstîgnit
Și într-un șanș prozaic, poftim, ai dat năvala
Cînd la răscruce-o turmă de oi a răsărit...

De ce-a fost cu puțință? Sint întrebări o mie
Ce sufletu-ți brăzdează și visu-njunghiat
Iar unul e răspunsul: viteza e beție,
Și este chiar la propriu, nu doar la figurat...

Cortina

UMOR DE PE ALTE MERIDI- ANE

Discuție între două femei mai în vîrstă:
— Omul acela de la masa vecină se uită mereu la mine.

— De ce te miri? E doar un arheolog.

Judecătorul se adresează inculpatului:

— Poți dovedi nevinovăția dumitale?

— Sigur, dar dați-mi un timp să mă gîndesc

— Bine. Îți dau pentru asta cinci ani.

— Dați de pomană unui om nenorocit!

— Nenorocit? Mă faci să cred că mai degrabă nu vrei să muncești!

— Păi, tocmai asta este nenorocirea mea, domnule!

La repetiția generală, regizorul se adresează unei artiste:

— Nu poți să joci în acest costum!

— De ce? Aceasta este una dintre cele mai frumoase minijupe, din cite am văzut!

— E posibil, dar cînd partenerul dumitale îți va spune: «Eleno, tu-mi ascunzi ceva!», publicul o să izbucnească în ris.

Doi băieți se spală:

— Tu ești mult mai murdar decît mine.

— Bine, dar eu sînt și mai în vîrstă decît tine...

— Domnule, de o jumătate de oră stai pe piciorul meu!

— Nemaipomenit ce repede trece timpul...

— Domnule șef, îmi dați un salariu atît de mic încît niciodată n-am să pot să-mi întemeiez o familie.

— Știu. Dar odată ai să-mi fii recunoscător pentru asta, ai să vezi.

— Cine răspunde în satul dv. pentru propaganda ateistă?

— Asta o știe numai bunul și atotputernicul Dumnezeu!

Un cow-boy din Texas întreabă avocatul cît costă un divorț.

I. DAVIDESCU

— Cincizeci de dolari.

— Ai innebunit? Doar pentru patruzeci de dolari oricine poate să-mi impuște nevasta.

Nevasta lui Mc Intosh intră în casă strigînd:

— Pe lunca noastră paște o vacă străină!

— Ce mai aștepti? Du-te și-o mulge!

La teatru, în timpul pauzei, o doamnă cu o pălărie pretențioasă se adresează spectatorului din spatele ei.

— Dacă vă deranjează pălăria mea, o pot scoate.

— Vă rog nu faceți asta! Pălăria dv. este mult mai comică decît piesa.

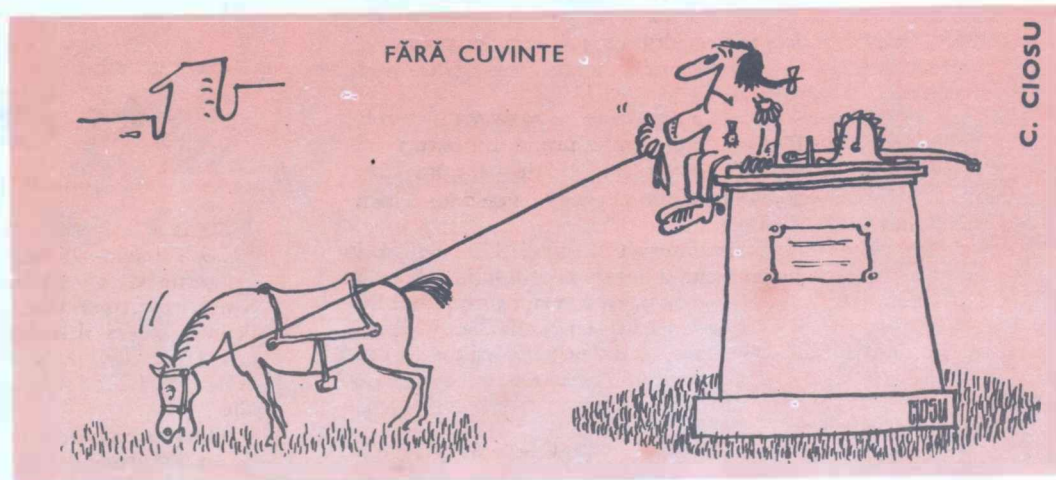
— M-am săturat! Mă întorc acasă flămînd după opt ore de muncă și mîncarea nu-i gata! Mă duc la restaurant!

— Iubitule, nu te enerva. Așteaptă cinci minute.

— Ce, ai să pregătești mîncarea în acest timp?

— Nu, dar mă îmbrac și merg cu tine.

Culese de TEODOR HOLBAN

OBICEIURI DE ODINIOARĂ

Există printre noi unele persoane care au lăudabilă calitate de a lupta pentru păstrarea și chiar pentru reînvierea unor vechi obiceiuri, fie că ele erau caracteristice numai sărbătorilor de iarnă, fie și nesărbătorilor de iarnă sau de alte anotimpuri. Una din aceste persoane este și învățătoarea Elena Cosma din Gugești, județul Vrancea, care astă vară a luat-o la ea pe tinăra fată Niculina, fiica Mariei Țițoiu din Dealu Lung, ca s-o dea mai departe la școală (fata terminase clasa a II-a) și s-o facă om.

Inimoasa învățătoare are însă și un copil mic care trebuie păzit, îngrijit, crescut și hrănit. Atita vreme cit învățătoarea avea școala dimineața și fata după masă, i-a mers bine Niculinei și cu școala ei și cu gospodăria învățătoarei. Cind însă ambele au avut program la școală în același timp, s-a dus la școală numai învățătoarea, că avea leafă, și a ținut-o acasă pe Niculina, că avea copil (învățătoarea). Și iată cum în casa tovarășei învățătoare au reînviat frumoasele obiceiuri de altă dată cind fetele de la țară nu mai învățau carte, ci vedeau de gospodăria și copilul stăpînitorilor, de unde deducem că învățătoarea pentru asta, de fapt, luase la ea pe Niculina, nu ca s-o facă om pe ea, ci ca să-și facă om copilul. Nimic împotriva, dar de ce s-o facă neom pe fata din Dealu Lung?

Drept pentru care amintim învățătoarei că, pe lângă frumoasele obiceiuri vechi care împiedicau pe oameni de la învățatul scrisului și cititului, există și interesante obiceiuri noi care nu împiedică pe nimeni de la scrisul și cititul în gazetă.

Mai putem cita ca exemplu în această direcție și cazul petrecut la Uzina de fibre sintetice Săvinești, unde elevii anului III de la școala profesională de Petro-Chimie din Suceava, veniți aici să facă practică, s-au întâlnit cu niște operatori chimiști veniți de la U.F.S. Iași pentru acomodare la Săvinești. Oamenii s-au și acomodată, se pare, repede, deoarece operatorul chimist Petre Manoliu l-a bătut măr pe elevul Stelian Apetri. De remarcat că un operator a scos, ca argument pentru ceilalți și două cuțite. Întilnirea nu s-a încheiat aci. Au urmat altele în aceeași zi, la care au luat parte mai mulți elevi înarmați cu bite, ca odinioară, deși ei veniseră să facă altfel de practică. Aceste «frumoase» obiceiuri, reînviată cu acest prilej, s-au soldat cu rănirea gravă a elevului Verculescu și a operatorului chimist Virgil Troțușanu și, bineînțeles, cu o bătaie administrată de elevii practicieni operatorului Manoliu.

Numai miliția a putut pune capăt acestor jocuri care aminteau de alte vremuri.

Cei care au scăpat neatinși au fost însoțitorii elevilor din Suceava, care erau plecați la Piatra Neamț să se distreze. I-au lăsat pe elevi fără supraveghere, drept care aceștia s-au distrat și ei cum au putut.

Și, în sfârșit, știm cu toții că păcălelile, farsele făceau și ele parte dintre obiceiurile de altă dată.

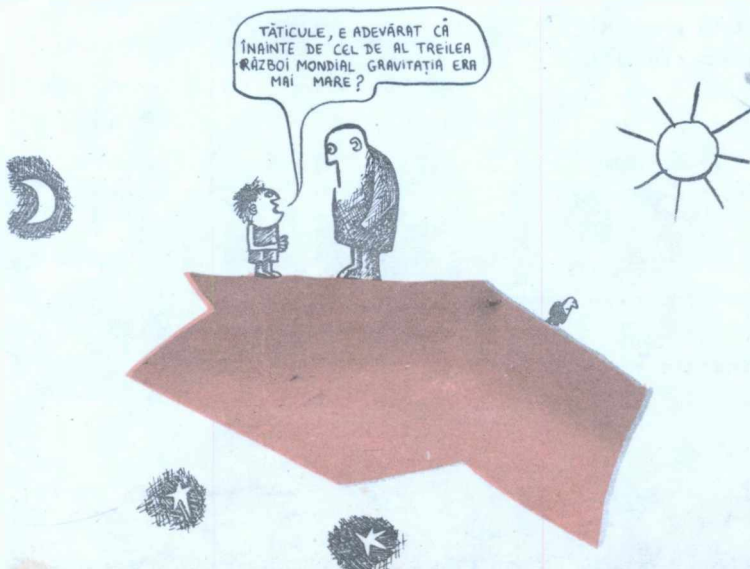
Vă puteți imagina cum s-a mai prăpădit de ris soția pensionarului Gheorghe V. Mihăilă din Piatra Neamț, cind a primit din partea Oficiului de pensii din acest oraș, oficiu condus de tovarășa Stela Rădulescu, un avans de pensie de urmaș și cind a citit pe verso-ul mandatului mențiunea «soț decedat».

Întrucit soțul ei era în acel timp internat la un spital din Iași, soția a luat avansul, a cumpărat haine și sicriu pentru bărbat și, îmbrăcată în doliu, s-a dus la spitalul din Iași. Dar acolo, ce să vezi, mortul trăia! Fusesse o mică eroare a Oficiului municipal de pensii din Piatra Neamț, care eroare trebuie să recunoașteți că are un haz nebun, deși nu știm cu ce fel de hohote a ris bolnavul pensionar cind s-a pomenit cu nevasta în doliu.

Obiceiuri care mor greu...

SORIN RĂȘCANU

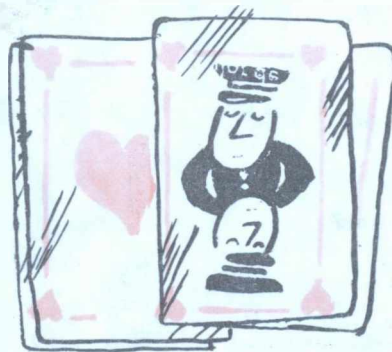
I. DOGAR-MARINESCU

FRED GHENĂDESCU

— Aici, în 2—3 zile, deschidem un șantier...
— Un șantier naval, probabil?!?

AȘI CU...

de I. TOTH

Secția «Electrice» din cadrul I.C.S. «Metal-Chimice» Cluj avea un gestionar «de nădejde», în persoana lui Crișan Blasiu. Dar «nădejdea» secției «Electrice», pînă la urmă i-a dus la desnădejde pe cei de la I.C.S. «Metal-Chimice» Cluj.

Să ne inchipuim o prea frumoasă zi din activitatea sus-numitului gestionar: Blasiu intră în depozit și strigă:

— Băieți, azi ne-a sosit marfă, chemați de urgență comisia de recepție să constate ce sortimente inrispe pe factură lipsesc!

Torok Francisc, unul din sortatori, își freacă miinile mulțumit și se adresează clipind șiret celui alt sortator:

— Ghiță, șefu-i pus pe fapte mari. Iar o să avem un bairam strălucit. Apoi către șef.

— De ce să mai chemăm comisia? Lasă că semnăm noi procesul-verbal, nu-i prima dată cind îi scutim de o asemenea «corvoadă». Numai să ne spui dumneata cam ce mărfuri ai hotărît că lipsesc, ca să

știu eu ce trec în procesul-verbal.

Și, ca de obicei, Blasiu și cu Francisc au sustras o serie de produse din cele sosite, le-au declarat «lipsă» și «lipsa» au vîndut-o gestionarului Kiss Csaba, de la unitatea nr. 19, cu care erau în complicitate.

Cîteva ore după ce sortatorul s-a înapoiat cu banii, în incinta depozitului, în aburii de alcool, în aroma de mici, pastramă și frigărui, la o masă stau patru gealați.

Nu se aude decît gîlgiitul vinului și plescăitul înfulecatului. Ba, pardon, au început să se audă și unele voci:

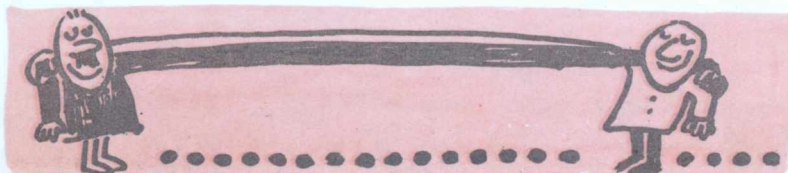
- Cip...
- Pas parol!
- Parol...
- O «bătrînă».
- Țiu...
- Plus trei!...
- Și mie două peste!...
- Adică: una plus una, plus trei, plus două; șapte deci, recapitulează cineva. Ei, și mie un aspirator!

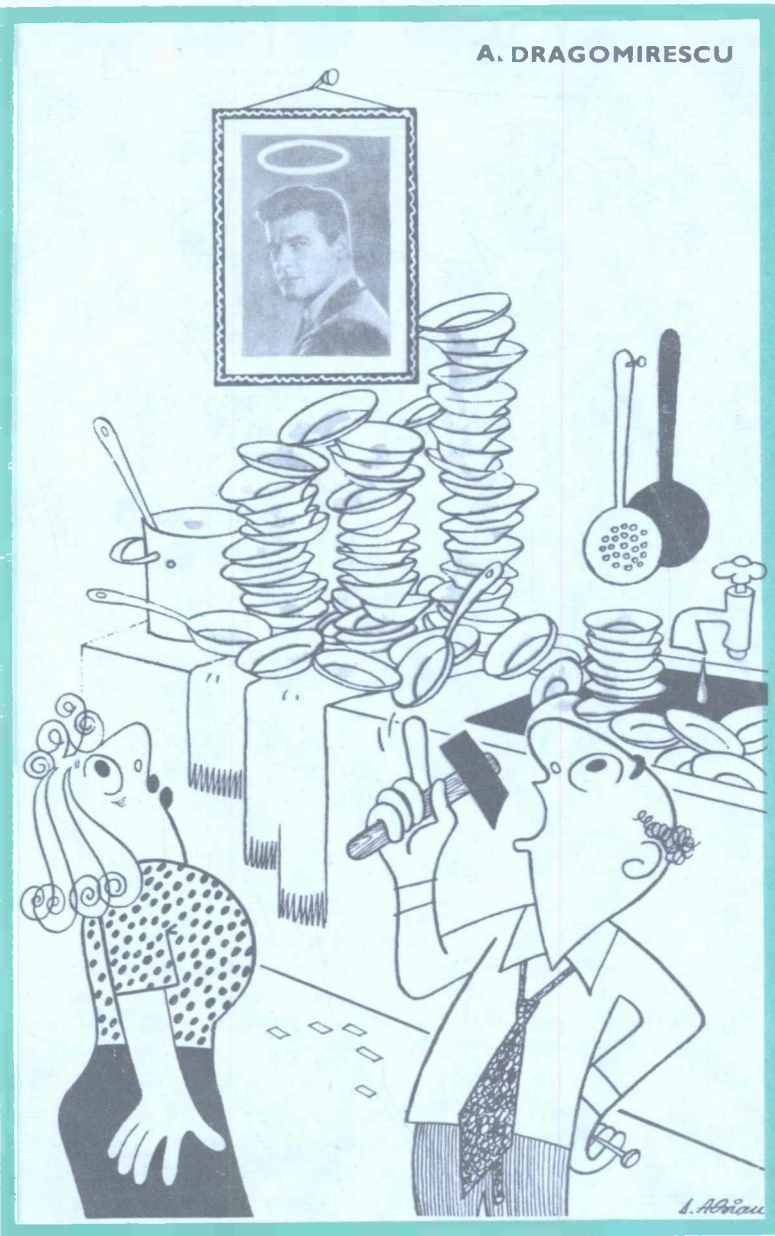
— Vasăzică șapte sute plus un aspirator. Cam mult. Eu cer «peste» două veioze și un reșou!...

Cred că ați înțeles: se bea și se joacă pocher în incinta depozitului. Pe bani și pe mărfuri. Cel mai cu ardoare plusează «șeful», Crișan Blasiu. Nici Torok Francisc nu se lasă. Au de unde să bea și să joace. Să vedem însă ce au în mină.

- Blasiu:
- Eu am ași perechi!
- Cu ce? întrebă Francisc.
- Cu o pereche de milițieni, îi răspunde o voce de la ușă.
- Acum nu ne mai interesează ce au în mină, ne interesează ce au la mină?...

— «Brățări!» răspund eu.

— Cred că în felul ăsta vei observa maldărul de vase pe care îl ai de spălat!...

VIZITAȚI BUCUREȘTIUL

Nu că mă laud cu cultura mea, dar cunosc Bucureștiul ca pe buzunarul meu...

Teatrele, cinematografele, sălile de toate felurile, le nimeresc și cu ochii închiși. Ajunge să spună nevastă-mea «Vreau să mergem la cinema «Miorița». Și la «Miorița» o duc. Sau spune: «Vreau la cinema «Melodia». Și-o duc la «Melodia». Sau, zice dinsa: «Vreau să mergem la «Muzeul tehnic al căilor ferate». Și o duc tot la «Melodia», pentru că, cu toată cultura mea în ce privește harta orașului, pun pariu pe ce vrei că nici dv. nu vă dați în minte în ce direcție vine acest important muzeu, despre care unii bucureșteni poate nici n-au aflat că există.

Zic:

— Dragă, azi mergem la cinema.

— Da? Și așa e bine. Mergem azi la cinema și mâine la muzeu.

A doua zi, am recunoscut cinstit:

— În chestia cu «Muzeul tehnic al căilor ferate», ai câștigat. Unuzero pentru tine, că nu știi pe unde vine.

— Dacă nu știi — zice — mergem la alt muzeu. La «Muzeul de artă feudală.»

Zic:

— Dragă, să mergem tot la cinema. La oricare. Dacă vrei, la «Înfrățirea», «Flămura» sau «Cosmos». Deschizi orice ziar și găsești ușor adresa exactă. Găsești și numărul de telefon, ora când începe filmul, plus un punctaj cifrat pe baza cărui dezlegi ca la rebus cât de mult a plăcut pelicula diferiților cronicari cinematografici bucureșteni. Eventual, dacă n-ai ziar, citești afișele. Găsești iarăși filmele, orele, adresele, numerele de telefon. Dar găsește măcar un afiș sau un anunț

despre «Muzeul științelor experimentale» și-l înghit ca pe o măslină. Ei, ce zici, mergem la cinema?

— Nu, zice. Să încercăm la colecția «G. Oprescu».

— Poftim?

— Este o colecție de gravuri și litografii. Sau eventual la muzeul «Cornel Medrea», ori la colecția «Ion Minulescu»...

Oricit m-aș lăuda eu cu cultura mea pe linie de hartă a orașului, nevastă-mea m-a făcut K.O. M-a învins cu aceste monumente absolute necunoscute pentru o persoană

care se documentează pe bază de afișe și anunțuri. Zic:

— Dragă, dar tu, tu de unde ai aflat că există toate acestea?

— Simplu, zice, dintr-un prospect. Mi l-a adus o prietenă din străinătate. E un ghid intitulat «vizitați Bucureștiul».

Nu e timpul pierdut. Mă înscriu și eu prin O.N.T. Pe urmă cumpăr ghiduri și vin cu ele înapoi.

Pe urmă, vizitez Bucureștiul...

VICTOR PIȚIGOI

Variații pe teme clasice

de GIUSEPPE NAVARRA

Când a găsit-o Romeo pe Julieta «moartă»
N-a stat la gânduri să-mpărtășească aceeași soartă:
Căci dragostea-i o boală care te duce uneori
La clipe de-astea-n care-ai vrea să mori, sau să omori.
Dar, neavînd nefaste înclinații către crimă,
Îndrăgostitul a ales alternativa primă
Și, înfingîndu-și pumnalul în inima-i cernită,
Închise ochii sucombînd cu gîndul la iubită
Care, trezită-apoi din somn, văzînd cumplita dramă
Se omori și ea îndată cu aceeași lamă.

Bătrînul Will, utilizîndu-și vasta fantezie
Din tragedia sa putea să scoată comedie
De le-ar fi pus în mină, în locul șifului viclean,
Un altul din oricare restaurant bucureștean.

AȘI AI VOLANULUI

MARIN IORDA

90 km pe oră

120 km pe oră

140 km pe oră

160 km pe oră

PERIPEȚIILE LUI COLUMB

Tare se mai plictisea Cristofor Columb în după amiaza aceea din anul 1492. Nici radio, nici televizor și nici măcar telefon, să mai schimbe o vorbă cu prietenii fără să se ducă la ei. Spre norocul lui, de alături răsună vocea cristalină a micului Columbică:

— Tăticule...
— Ce e, pușor?
— Nu vrei să m-ascuți la Istorie?

— Ce lecție ai?
— Despre descoperirea Americii.

Celebrul navigator sări descoperind că avea de descoperit noul continent tocmai în acel an. De aceea, iute ca fulgerul (rapid sau accelerat neexistând pe vremea aceea), ieși din casă și opri o trăsură particulară. Birjarul îl duse în goana cailor la Palatul regă, unde Columb fu primit la cerere de către locatara principală a clădirii.

— Majestate — spuse el Isabellei de Castilia — știți de ce am venit?

— Ca să ne arăți șmecheria dumitale cu oul care stă pe masă.

— Aș! Nevastă-mea nu-mi dă voie să sparg ouă decit atunci cind fac omletă sau prăjituri...

— Atunci pentru ce ne tulburi orele noastre de răgaz în fața oglinzii? il iscodi regina curioasă ca orice femeie.

— Trebuie să descopăr America!

— Fii cuminte, Cristofor! dădu Isabela, fără să vrea, titlul unei come-

dii de mai târziu. Mai bine să chem doctorul curții ca să-ți prescrie ceva contra surmenajului intelectual care în viitor se va numi astenie.

— Decit să vă îndoiiți de sănătatea mea, mai bine ați citi cartea de Istorie a lui Columbică. Acolo scrie că în acest an, eu, Cristofor Columb, am descoperit America, trimis de majestatea voastră. Și pină acum nimic...

Ca să nu dea peste cap lecțiile odraslei lui Columb, regina acceptă. După terminarea pregătirilor, corabia se îndreptă spre pământul care aștepta de milenii să fie descoperit. Iar într-o bună zi, un marinar cocoțat pe catarg se pomeni strigând din senin, că tot nu era nici un nor pe cer:

— Pământ! Pământ!

— Aiurea! rise un marinar de pe punte, care, fiind ateu, nu credea în cel de sus.

Acrobatul fără voce strigă din nou:

— Dacă nu mă credeți n-o să descoperiti niciodată America!... Uite, vine spre noi o barcă!

— A cui o fi oare? se întreabă celebrul om de mai târziu.

— E a strămoșilor lui Winetu...

— De unde știi?

— Are pavilion cinemascopic în tehnicolor!

Ambarcațiunea se apropie de corabie. Columb oferi băștinașilor, diverse daruri ca, de pildă, cuțite care nu tăiau (cumpărate de la un res-

taurant) și mărgele aflate în stoc supranormativ pe vasul său. Bucuroase, pieile roșii dădură voie navigatorului să debarce pe pământul lor. Ajuns în port, Columb opri pe primul trecător și îi spuse prin semne, singura limbă internațională cunoscută de localnici:

— Află că te-am descoperit!

— Degeaba! îi răspunse localnicul în aceeași limbă pe care o cunoștea în calitate de poliglot diletant. Încă nu s-au născut producătorii de filme de la Hollywood!

Mergând mai departe, Columb rătăci pe străzi pină ajunse în fața unui han. Aici închirie o cameră cu vedere spre ocean să-și poată supraveghea oamenii rămași pe corabie. Aflind că are de urcat pină la etajul 89, întrebă cum poate ajunge pină acolo.

— Pe scări! îi răspunse hangiuul. Doar nu vrei ca în prețul camerei să te duc în brațe pină sus!

Marele căpitan navigă pe trepte spre camera sa, unde ajunse după trei ore, 15 minute, 10 secunde și tot atâtea blesteme la adresa lipsei de confort din han. Se dezbracă și adormi repede. A doua zi dimineața văzu în pat niște surcele, semn că dormise buștean. Apoi își dădu seama că-și uitase pe corabie banii de diurnă. Spre norocul lui și prevederea hangiuului, Columb achitase camera de cu seară cu niște măruntiș uitat prin buzu-

nare din ultima primă ascunsă de nevastă și nu mai riscă să se facă de ris în fața celor recent descoperiți de el.

Ieși în stradă și o porni hai-hui. Deodată, pe lângă el trecu o căruță decapotabilă care gonea cu 180 km pe oră și îi stropi cu noroi cizmele. Navigatorul vru să se facă foc și pară, dar un copil care, fiind precoce, învățase între timp limba spaniolă, îi strigă:

— Coane, facem lustru?

Aminindu-și supărarea pentru mai târziu, Columb acceptă și apoi dădu să plece. Lustragiul nu-l lăsă și-l apucă de picior răstindu-se:

— Hei, șefule! Crezi cumva că azi e simbătă?

— De ce?

— Păi vrei să-ți fac cizmele de pomană?

Bietul Columb, în lipsă de bani, îi dădu doar dreptate. De aceea se pomeni dus la poliție. Acolo i se citi o lege prin care străinii erau obligați ca în momentul debarcării pe noul continent să aibă asupra lor o anumită sumă de bani. Altminteri îi aștepta expulzarea. După ce fu expediat înapoi pe corabia sa, Columb exclamă supărat:

— Pieile roșii m-au alungat fără măcar să-mi ștampileze delegația! Acum cu ce mă justific în fata Isabellei că am fost în America?

GH. ZANEA

PE BAZĂ DE SALAM

În majoritatea magazinelor alimentare din Arad, la raioanele de mezeluri, se practică sistemul *plata la vânzător*. O fi bun procedeul, dar nu unde se vind alimente neambalate. Ca să nu mai spunem nimic despre aspectul acestei probleme din punct de vedere igienic, vrem să adăugăm doar că banii pe care-i capeți cind vânzătorii îți dau restul au miros — în ciuda unei vechi zicale — de salam italian, tobă sau costiță afumată, ceea ce desigur constituie o noutate în materie financiară. Și deși obiceiul statornicit în alimentarele din Arad nemulțumește pe localnici, cei de la Inspekția sanitară nici nu se sinchisesc. Se presupune că ei socot că din moment ce toată lumea zice că treaba asta e *boală curată*, nu-i nici un pericol!...

CEZAR CONSTANTINESCU DELIU — Loco

Tema, cu toate că e vorba de un motan bătrîn e... minoră. Așadar, schița «Fiat lux» nu poate vedea lumina tiparului.

NELU HAMZA — elev, Arad

Desenul este sub orice critică. Anecdotică lui însă merge și fără ilustrație. Iat-o:

TATAȚ: De ce n-ai aprins televizorul?
FIUL: Fiindcă n-am găsit chibriturile.

GHEORGHE SIMINIUC — Iași

«Calicaturile» sînt slabe. Aveți nevoie de foarte mult studiu. Chiar și de gramatică.

NELU IACOB — com. Doicești, jud. Dimbovița

În general versurile au deficiențe, dar pentru natura ironiei din final, în care arătați ce se întîmplă cînd satira e în ceartă cu umorul, îl cităm:

*Și cînd satira șade supărată,
Umorul e mai trist ca pesimistii,
Iar cînd se mai și ceartă citeodată
Ponoasele le trag doar... umoriștii.*

DAN PRECUP — Loco

«Reflexiile» pe teme sportive n-au avut toate un finis bun. S-au calificat numai două:

- Și totuși Steagul Roșu-Brașov a rămas în prima categorie. Uzina, bineînțeles.
- Se zice că la Sinaia, «bobub» dă roade bune.

LIVIU COSTACHE — Mediaș, LUCIA MÂNDESCU — Orșova

Versuri extrem de naive. Parcă ați scrie pentru preșcolari. Oricum, asemenea versuri pentru maturi sînt... copilărești.

*Pe cărarea din pădure
Care duce la izvor
Mergea și-acum un greer mic
Țopăind pe cite un picior*

(Liviu Costache)

*Sub o streășină afară
A venit o rîndumică
Căci în fiecare vară
Vine biata păsărică.*

(Lucia Măndescu)

VASILE PANTIȘ — com. Uileacu de Beiuș, jud. Bihor, EMIL SEIN — Timișoara, VASILE JUNC — Oradea, NICOLAE IONESCU — Loco

Am reținut cite ceva. Le vom publica într-una din paginile rezervate corespondenților «Poștei Redacției».

ION MOISE — Ploiești

Epigramele sînt mai mult decît slabe. În schimb citeva proverbe în legătură cu scrisorile (manuscrisele) primite la «Poșta Redacției» au haz:

- Fiecare scrisoare pe textul ei piere.
- Scrisoarea fără fond e ca răspunsul dat de formă.
- Ce n-ai înțeles azi, nu citi și mîine.

C. EMIL — com Plopeni, jud. Prahova

Îmi spuneți în scrisoare că «cine încearcă nu greșește». Din păcate, zicala nu se potrivește și versurilor dv. Aveți foarte multe greșeli și, ceea ce e mai trist, chiar de gramatică.

Iată o strofă din poezia «Gelozie».

*Cînd te văd cu alt băiat
Zău, că-s foarte supărat
Chiar frate dacă-ți vine
Tot prieten e la mine.*

T. STEFĂNESCU — Loco

Versuri slabe: nu se țin pe picioare.

LIZA FRUMUZACHE — Birlad

Ne bucură faptul că vreți să deveniți prietena revistei noastre, dar dacă vreți într-adevăr să ne dovediti prietenia... nu mai scrieți versuri. Nu aveți talent. Iată, luată la întîmplare, una din strofele poeziei «Mergînd spre Iași»:

*Ce urît îți șade
Lumea toată te vede
Cum mergi din drum în șanț
De băutură tu nu te laș.*

Dacă doriți totuși să deveniți corespondenta noastră, scrieți-ne sesizări, semnalați-ne lipsuri. Vă vom ajuta din toată inima.

DUMITRU D. STANCIU — Moldova Nouă

Poezia «Văradule mindră floare» nu este umoristică, așa că ați îndrumat-o greșit spre redacția noastră. Cum spuneți că puteți trimite în fiecare zi cite o poezie, poate ar fi bine să le expediați unei... edituri.

DAN C. BOIȚA — Loco

Linia desenului dv. este interesantă și personală. Mai trimiteți, poate putem alege ceva.

GHEORGHE PRUNCUȚ — Timișoara

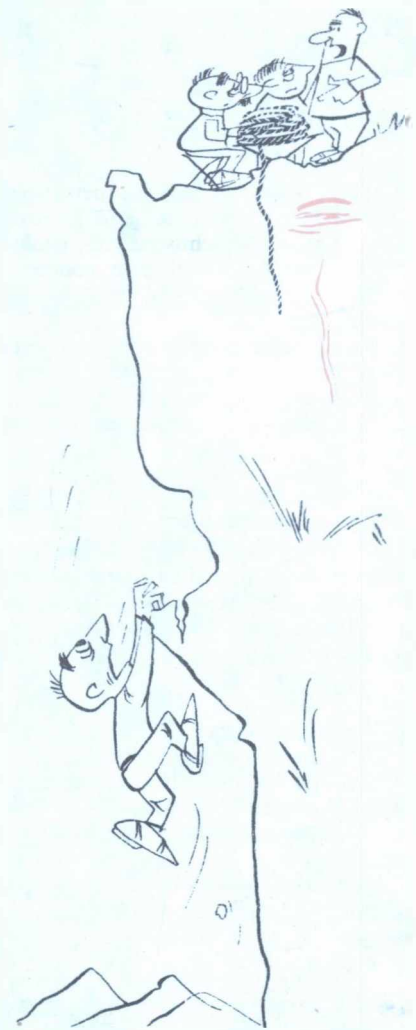
Poeziile, foarte retorice, nu sînt pentru noi. Și nici pentru alții.

CORNEL SANDU — com. Voineasa, jud. Olt

Vă adresați revistei noastre astfel: «Nu mă mulțumesc doar să te citesc. Vreau să mă citesc și pe mine în filele tale!» Din păcate nu vă putem satisface dorința decît în parte. Cu ocazia acestui răspuns, vă puteți citi numele. Cugetările e bine să le mai citiți o dată, în manuscris. Poate veți avea unele mustări de cuget...

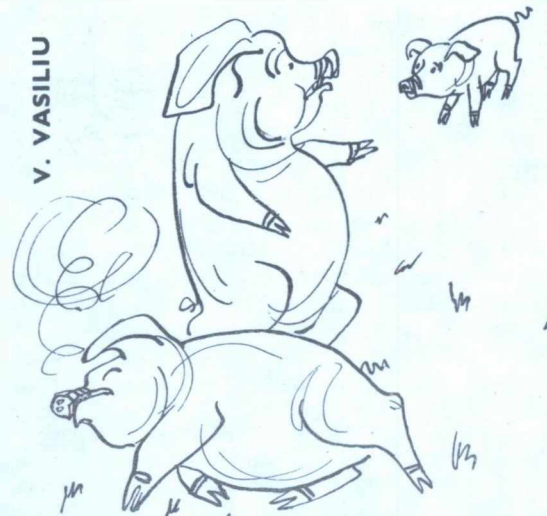
DEOCAMDATĂ, NU!

A.N. Cadini — Loco, Vasile Păcurar — Arad, Victor Uivaru — Loco, Iulian Mircea — Craiova, Lucian Diaconu — com. Greci, jud. Tulcea, Florian Goldstein, — Loco, Valentin Pănescu — Constanța, Geo Dan — Brașov, Iuliu Medreg — Arad, Lucian Drăguș — Bușteni, Vantie Mihaela — Loco, Ion Braicu — Loco, Strat P. Delatutova — Tutova, Alex. Bălan — Constanța.

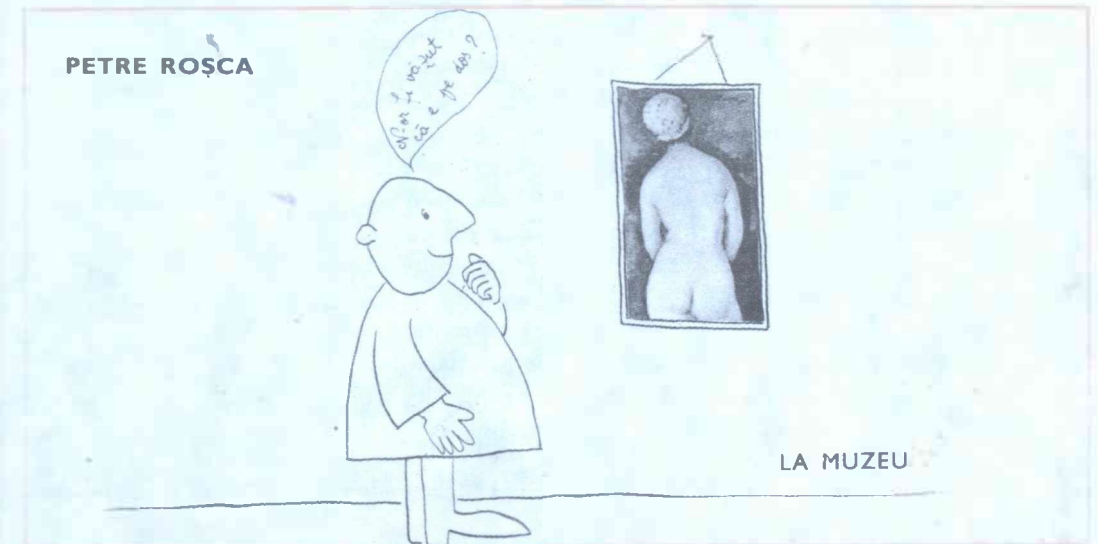
— Tovarăși, trebuie să analizăm cu mult simț de răspundere, pe cine delegăm să arunce frînghia!...

V. VASILIU

— Du-te repede după veterinar!
Lui taică-tu i s-a făcut rău!!!

PETRE ROȘCA

LA MUZEU

ȘOC STOMATOLOGIC

La cabinetul dentar al schelei petroliere din Băbeni a fost virat un post în schemă pentru dentistul A. Iosif. Postul de tehnician stomatolog n-a fost ocupat de tovarășul Iosif prin concurs, ci i s-a atribuit acestuia cu concursul factorilor de răspundere din unitate.

În 1966 stimații tovarăși de la schelă au luat uluitoarea hotărâre de a-l angaja pe ilustrul stomatolog, fără să-l mai întrebe de unde vine, ce-a făcut, ce-a dres, și cum stă cu studiile privitoare la scoaterea de măsele, punerea de plombe, proteze, coroane, punți, poduri, podulețe și toate care fac bucuria vieții noastre de la 40—45 de ani în sus.

Oameni subțiri, cei de la Organizarea muncii, Serviciul personal, Administrativ, Oficiul juridic, conducere, aveau un dispreț suveran față de prejudecăți, cum ar fi de pildă cea a controlului actelor.

Între timp, datorită posibilităților sale multiple, simpaticul stomatolog și-a mai făcut rost de încă o meserie. Nu de bază, dar aducătoare: gestionar.

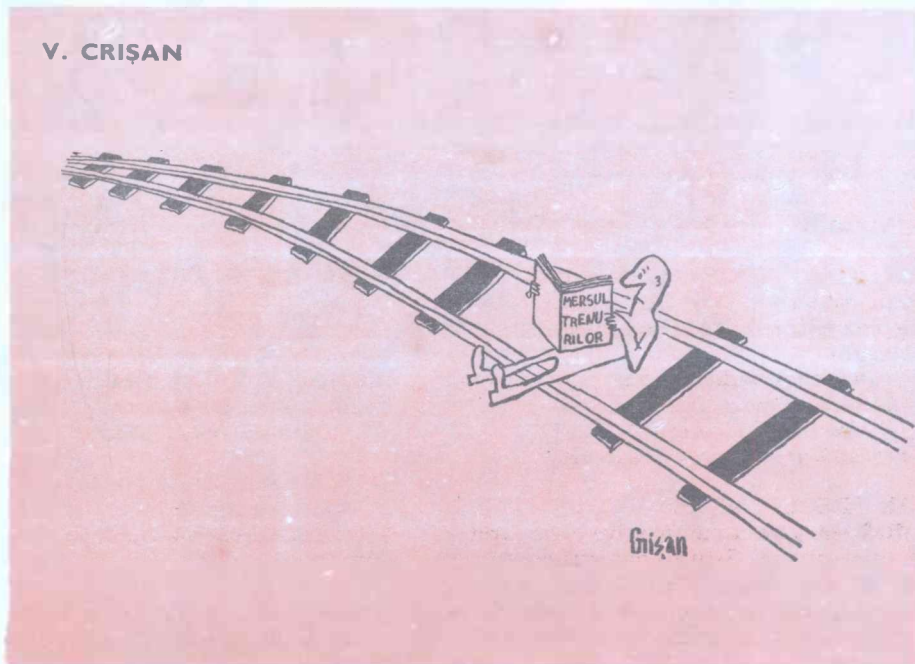
Între postul numărul 1 și postul numărul 2, există o strînsă și reciprocă legătură, întrucît A. Iosif, cotel stomatolog sută la sută și gestionar corect mie la mie, lucra intens. Ca dentist, făcea extracții, iar ca gestionar introducea bormașina în gestiune și făcea extracții de produse, astea din urmă fără dureri.

Vă veți întreba, iubiți cititori, care a fost finalul. Să vi-l spunem. A venit C.F.I.-ul (Controlul financiar intern), care a stabilit că stomatologul nu era stomatolog și că în gestiune avea o infecție de multe mii de lei.

Dacă celor care l-au angajat, nu le-a ieșit pînă acum măseaua de minte, înseamnă că întreaga poveste este încă pen-dinte.

V. CRIȘAN

URZICO DE DEPARTE-ȚI.SCRIU

DRAGĂ URZICO,

În Cuișd există un C.A.P. unde toți o duc bine, în afară de oi... Prost hrănite, o parte dintre ele, vreo 129 la număr, s-au hotărît să părăsească cooperativa și s-au refugiat în... ceruri, de unde se zice că au transmis pe pământ vești excelente.

Acum, mă rog. treaba lor, dar la C.A.P.-ul Cuișd problema e încă în curs de răscolire. Dar, ca nu cumva, cineva să caute să dea uitării faptul, spun, cu gândul la pastrama care se putea face din aceste ovine: «Fie-le amintirea neștearsă... din scrupte!» și a ăloră de-au făcut-o de oaie...

Grigore P.
com. Cuișd, jud. Bihor

DRAGĂ URZICO,

Pe bulevardul Castanilor la nr. 48, din Tîrgoviște, se află niște blocuri suplă, de toată frumusețea.

Dar o parte din locatarii de aici au adus acestor imobile cîteva adăugiri gospodărești, respectiv un soi de garaje, niște autentice cîrpăceli, plus o serie de cotețe pentru păsări, ambele «edificii» dăunînd imens ansamblului arhitectonic, asta ca să nu mai pomenesc de «aroma» pe care o degajă pînă la o distanță apreciabilă adăposturile pentru galinace. S-a tot intervenit în vederea remedierii acestei duble situații, dar de pomană. Așa-zisele garaje și acele afurisite de cotețe își mențin cu îndărătnicie echilibrul. În ceea ce privește garajele, poate că s-ar putea trece la înfrumusețarea lor, dar cotețele trebuie lichidate rapid și practic.

E obligatoriu deci să se facă apel la cea de a 8-a artă. Aia culinară...

Sandu Mărdescu, Tîrgoviște

URZICO DRAGĂ,

Cinematograful din orașul Borsec este frecventat de mulți spectatori

— stațiunea fiind în plin sezon în toate cele patru anotimpuri. Dar, vizionarea filmelor nu se prea face în bune condițiuni, deoarece sala respectivă este plasată deasupra unei pivnițe, actualmente declarată depozit de zarzavaturi și ca atare plină pînă la refuz cu legume de toate categoriile. Urmarea poate fi lesne bănuită.

Cred că pentru o sală de cinema așezată peste atîtea zarzavaturi, cel mai potrivit ar fi să ruleze filmul «Ziua în care vin peștii», că precis iese o zacuscă delicioasă!...

I. Stancu,
Borsec, jud. Harghita

URZICUȚO,

Printre salariații de la C.I.L. Brăila se găsește și Chelu Nicolae, care în felul lui e un original. Într-o bună zi a luat unul din tractoarele combinatului, i-a pornit motorul și dus a fost. S-a dus omul acasă, în comuna

Cioara, ca să-și vadă familia, dar mai ales să guste din vinul său preferat. Uite așa se face că la inapoiere spre Brăila, a intrat cu tractorul într-un corp contondent, după spusele lui, acesta fiind un copac sau un zid, nu-și mai amintește exact nici el, care, auzi dom'le, în loc să stea locului, se îndrepta vertiginos înspre botul tractorului... Ajuns în sfîrșit la C.I.L. distinsul călător a fost primit cu toate onorurile ce i se cuveneau, ceea ce l-a cam dezamăgit, deoarece el spera să nu-l aștepte nimeni și în special nimic, dacă ar fi fost posibil.

Deocamdată, îngrijorat că va avea neplăceri, se zice că lui Chelu i s-a făcut părul măciucă!...

Ion Păduraru,
Brăila

Rubrică realizată
de
DAN MANOLESCU

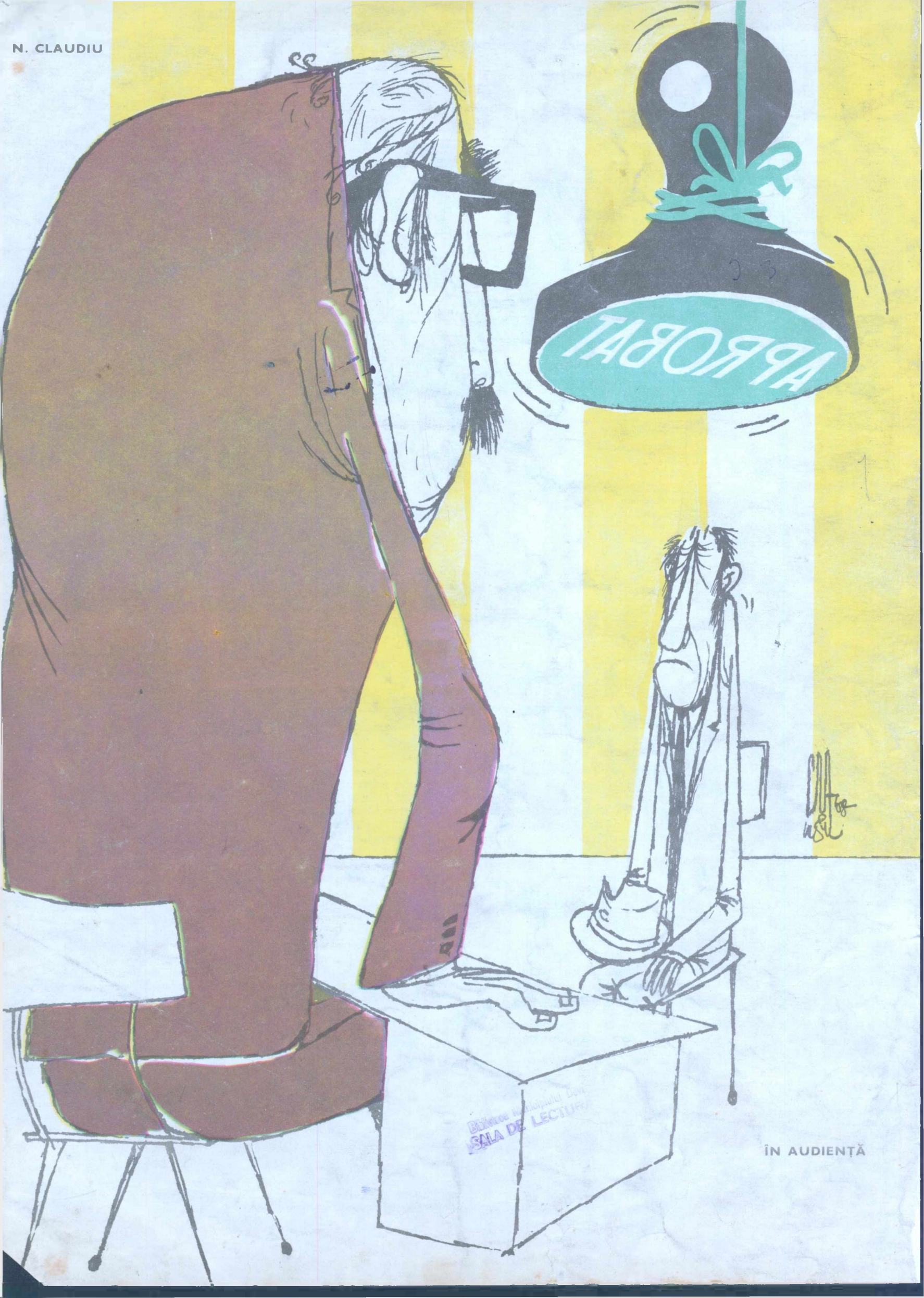
«URZICA»

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secția scrisori 14.60.34; Secretariat de redacție 14.28.15; Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic «Casa Științei» 44.601

Biblioteca Municipala Don SAHA DE LECTURĂ

ÎN AUDIENȚĂ